DOMSTOLENS DOM
AF 5. DECEMBER 1973 [1]

E. Kampffmeyer
mod Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel
(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hessisches Finanzgericht)

»Udligningsafgift for omsætningsafgiften«

Sag 124/73

Sammendrag

Landbrug — Fælles ordning af markederne — Korn — Forarbejdede produkter — Maniok — Denatureret mel — Importafgift — Beregning — Udligningsafgift for omsætningsafgiften ved import — Omkostninger ved eosinfarvning — Hensyntagen — Forbud

(Rådets forordning nr. 19, artikel 14, stk. 1, A; Rådets forordning nr. 55, artikel 7)

Bestemmelserne i EØF-Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962, artikel 14, stk. 1, a, b sammenholdt med EØF-Rådets forordning nr. 55 af 30. juni 1962, artikel 7, stk. 2 skal fortolkes således, at der fra afgiften for »denatureret maniokmel«, position 11.06 i den fælles toldtarif, hverken skal trækkes den ved indførslen opkrævede udligningsafgift for omsætningsafgiften eller omkostningerne ved eosinfarvning.

I sag nr. 124/73

angående en anmodning til Domstolen i henhold til EØF-traktatens artikel 177 fra Finanzgericht Hessen (VII. afdeling) om i den for denne ret verserende sag mellem

E. KAMPFFMEYER, Hamburg,

og

EINFUHR- UND VORRATSSTELLE FÜR GETREIDE UND FUTTERMITTEL, Frankfurt am Main,

1 — Processprog: Tysk.

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af bestemmelserne i artikel 14 i Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962 (ABl. 1962, nr. 30), sammenholdt med artikel 7 i Rådets forordning nr. 55 af 30. juni 1962 (ABl. 1962, nr. 54), med hensyn til udligningsafgiften for omsætningsafgiften og omkostningerne ved eosinfarvning med henblik på importafgiften for produkter forarbejdet på basis af korn,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: R. Lecourt, præsident, A. M. Donner og M. Sørensen, afdelingsformænd, R. Monaco (refererende), J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, H. Kutscher, C. Ó Dálaigh og A. J. Mackenzie Stuart, dommere,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Faktiske og retlige omstændigheder

I — Sagsfremstilling og retsforhandlingernes forløb

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb kan sammenfattes således:

1. Firma E. Kampffmeyer (i det følgende: »Kampffmeyer«), som af »Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel« (i det følgende: »EVstG«), Frankfurt am Main, fik en række importlicenser for »denatureret mel«, klagede over den af EVstG i disse licenser fastsatte afgiftssats med den begrundelse, at denne ikke var udregnet rigtigt.

Til støtte for sin opfattelse hævder selskabet i sit søgsmål ved Finanzgericht Hessen, at der ved beregning af importafgiften for importeret »tapiokamel« skal tages hensyn til både udligningsafgiften for omsætningsafgiften med 90 % heraf og til omkostningerne ved eosinfarvning.

EVstG bestrider, at der er noget grundlag for dette søgsmål, idet det gøres gældende, dels at de af Domstolen ved dom af 12. maj 1971 i »Wünsche«-sagen (sag nr. 76/70, Sammlung 1971, s. 393) anførte principper ikke gælder for produkter forarbejdet på basis af korn, og dels, for så vidt angår omkostningerne ved eosinfarvning, at disse allerede er ta-

get i betragtning ved forskellen mellem importafgiftssatsen for »tapiokamel« og satsen for »denatureret tapiokamel«.
Finanzgericht Hessen har fundet at denne sag rummer spørgsmål vedrørende fortolkning af fællesskabsretten, og har ved kendelse af 27. marts 1973, indgået til Domstolen den 17. april 1973, besluttet at udsætte sagen og i henhold til EØF-traktatens artikel 177 forelægge Domstolen følgende spørgsmål:

»1. Skal bestemmelserne i artikel 14, stk. 1, A, b i forordning nr. 19 af 4. april 1962 fra Rådet for Det europæiske økonomiske Fællesskab om gradvis oprettelse af en fælles markedsordning for korn (Amtsblatt der Europäischen Gemeinschaften, s. 933) sammenholdt med artikel 7, stk. 2 i forordning nr. 55 af 30. juni 1962 fra Rådet for Det europæiske økonomiske Fællesskab (Amtsblatt der Europäischen Gemeinschaften, s. 1583) fortolkes således, at der fra afgiften for »denatureret tapiokamel«, position 11.06 i den fælles toldtarif, skal trækkes den udligningsafgift for omsætningsafgiften, der opkræves ved indførsel af »denatureret tapiokamel«, og omkostningerne ved eosinfarvning?

I bekræftende fald:

2. Efter hvilke bestemmelser, under hvilken form og med hvilket beløb skal der da tages hensyn til den udligningsafgift for omsætningsafgiften, som er taget i betragtning ved fastsættelsen af tærskelprisen for byg, når importafgiften for »denatureret tapiokamel« i henhold til artikel 7, stk. 5 i forordning nr. 55 er beregnet på basis af tærskelprisen for byg?«

2. Firma Kampffmeyer, repræsenteret af advokat Walter Røll, Hamburg, forbundsrepublikken Tyskland, repræsenteret af Martin Seidel som befuldmægtiget, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af sin juridiske rådgiver, Peter Kalbe, har indgivet skriftlige indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende Domstolens statut.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Parterne i hovedsagen og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 3. oktober 1973.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 7. november 1973.

II — Indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende Domstolens statut

Indlæggene i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende Domstolens statut kan sammenfattes således:

A — Indlæg fra firma E. Kampffmeyer

1. *Vedrørende spørgsmålet om hensyntagen til udligningsafgiften for omsætningsafgiften* anfører firma E. Kampffmeyer først de slutninger, som det mener at kunne uddrage af Domstolens praksis med hensyn til dette punkt, navnlig dommen i sag nr. 76/70. Efter firmaets opfattelse følger det af denne dom, at den tyske udligningsafgift havde samme ulovlige virkning som en afgift med tilsvarende virkning som told, idet hjemmemarkedsprisen, som den indførte vares verdensmarkedspris blev ført på linje med ved importafgiften, var fastsat således, at den blandt handelsomkostningerne indbefattede et beløb svarende til udligningsafgiften. Den således beregnede importafgift måtte, for ikke at få den ulovlige virkning som en afgift med tilsvarende virkning som told, nedsættes med de handelsomkostninger, der nødvendigvis påløber for importøren. Denne fortolkning svarer til systemet i forord-

ning nr. 19/62. Den svarer ligeledes til systemet i forordning nr. 55/62, der kun er en gennemførelsesforanstaltning i forhold til forordning nr. 19/62 for forarbejdede produkter, og som har indført en importafgift baseret på de samme principper og med de samme formål som den i forordning nr. 19/62 omhandlede importafgift.

Det fremgår i øvrigt af artikel 7, stk. 2 i forordning nr. 55/62 samt af den femte betragtning i dennes motiver, at lovgiveren har anset »denatureret tapiokamel« for et med foderbyg konkurrerende produkt, der derfor nødvendigvis skulle tilgå hjemmemarkedet til en pris, der — under hensyn til forskellen i stivelsesindhold og andre for dets udnyttelse bestemmende forskelle — svarede til indikativprisen for byg. Det følger også af denne ordning, at afgiftssatsen var fastsat under henvisning til Rådets skøn på basis af ovennævnte kriterier, hvilket skøn i sig selv skulle være tilstrækkeligt til gennemførelse af den krævede prisregulering.

Formålet med forordning nr. 55/62 var, at der kun skulle opkræves importafgift på denatureret tapiokamel, for så vidt dette kunne betragtes som et med foderbyg konkurrerende produkt, og for så vidt afgiften var strengt nødvendig til beskyttelse af en medlemsstats eller Fællesskabets producenter af foderbyg; for at dette formål kunne nås, måtte Rådets skøn foretages efter et for alle medlemsstaterne ensartet kriterium. Med andre ord kunne formålet for Rådets skøn, at opkræve importafgifter, som hverken var for høje eller for utilstrækkelige, kun nås, hvis skønnet tog sigte på at udjævne priserne i et bestemt afsætningsled. Uden en sådan forudsætning måtte dette skøn nødvendigvis blive vilkårligt.

Det eneste spørgsmål, der opstår, drejer sig altså om at bestemme, hvilket af de interne afsætningsled, der skulle tjene som grundlag for dette skøn, eller som borgerne kunne eller skulle betragte som et sådant grundlag. I modsætning til forordning nr. 19/62 indeholder forordning nr. 55/62 ingen udtrykkelige bestemmelser på dette punkt. Uden holdepunkter for det modsatte og under hensyn til sammenhængen mellem de to forordninger må man imidlertid gå ud fra, at forordning nr. 55/62 har taget sigte på det samme afsætningsled som forordning nr. 19/62. I så fald har Rådet kun kunnet foretage skønnet med henblik på at tilpasse prisen for de omtvistede produkter til engroshandelsleddet for foderbyg under hensyn til forskellene i kvalitet og anvendelsesformål, idet både forordning nr. 19/62 og forordningerne nr. 13/64 og 14/64 har fastsat tærskelprisen for de omhandlede produkter netop med henvisning til engroshandelsleddet.

Producenterne af byg i Fællesskabet har solgt og sælger stadig deres produktion engros. Salgsprisen incl. fragtomkostninger svarede til den betalte købspris i engroshandelsleddet for korn. Denne pris omfattede samtlige forud påløbne omkostninger og afgifter på foderbyg, og samtlige påløbne handelsomkostninger indtil engrosleddet. Følgelig omfattede denne pris, i den pågældende periode, også den udligningsafgift for omsætningsafgiften, der direkte eller indirekte påhvilede indenlandsk foderbyg. Under disse omstændigheder omfattede det fastsatte afgiftsbeløb for eosinfarvet tapiokamel også samtlige forudpåløbne handelsomkostninger og afgifter, der påhvilede det konkurrerende indenlandske produkt. For at den ved indførsel til forbundsrepublikken Tyskland opkrævede udligningsafgift ikke skulle virke som en ekstra importafgift, var det derfor nødvendigt pany at nedsætte det i første omgang ved beregning fremkomne afgiftsbeløb, indtil dette svarede til udligningsafgiften, som eventuelt var forud fastsat til et bestemt beløb.

Efter den nuværende tyske lovgivning er det imidlertid ikke muligt at beregne et forud fastsat beløb, der skal trækkes fra afgiften. Kampffmeyer foreslår herefter følgende besvarelse af det stillede spørgsmål:

»Artikel 14 i forordning nr. 19/62 og artikel 7 i forordning nr. 55/62, som er afgørende for beregningen af afgiftsbeløbe-

ne for forarbejdede produkter (artikel 1, litra d sammenholdt med bilaget til forordning nr. 19/62) må fortolkes således, at den nationale dommer i påkommende tilfælde er beføjet til at reducere importafgiften med den opkrævede udligningsafgifts beløb, for så vidt den nationale lovgiver ikke har indført en generel reduktion på grundlag af et rimeligt forudgående skøn.

De hidtil af forbundsrepublikken Tyskland fastsatte bestemmelser har ikke medført nogen tilfredsstillende reduktion af afgifterne.«

2. *Vedrørende hensyntagen til omkostningerne ved eosinfarvning.* Kampffmeyer bemærker indledningsvis, at de i det foregående anførte betragtninger i det store og hele også gælder for dette sidste spørgsmål. Man kan efter selskabets opfattelse ikke anføre, at fradrag i afgiften af omkostningerne ved eosinfarvning er uforeneligt med afgiftssystemets almindelige karakter. Eosinfarvet tapiokamel er en speciel vare, der undtagelsesfrit er blevet underkastet denne behandling. Også de hertil afholdte udgifter kan derfor anslås på forhånd. Det gennemsnitlige beløb varierer mellem ca. 2 og ca. 4 DM pr. ton. Der er i hvert fald intet i vejen for, at man fradrager det laveste beløb.

Fradraget af omkostningerne ved eosinfarvning i afgiften er kun udelukket, hvis disse omkostninger allerede er taget i betragtning ved fastsættelsen af afgiften for eosinfarvet tapiokamel. Kampffmeyer erklærer, at de oplysninger, selskabet har adgang til, ikke gør det muligt at fastslå, om dette faktisk har været tilfældet.

B — Indlæg fra forbundsrepublikken Tyskland

1. *Vedrørende hensyntagen til udligningsafgiften for omsætningsafgiften* gør forbundsrepublikken Tyskland rede for formålene med den ved forordning nr. 19/62 indførte afgift og fremhæver, at denne økonomiske prisstabilisieringsmekanisme ikke blev anvendt på samme måde for alle de af forordningen omfattede produkter. Efter at have beskrevet beregningsmåden for basisprodukterne anfører Forbundsrepublikken, at afgiftsberegningen for så vidt angår forarbejdede produkter, herunder denatureret tapiokamel, følger de særlige regler i artikel 14 i forordning nr. 19/62 og i forordning nr. 55/62. For forarbejdede produkter kunne afgiften nemlig ikke beregnes efter de samme kriterier som for basisprodukterne, idet der ikke fandtes noget gennemskueligt marked med repræsentative priser og kvaliteter, som muliggjorde en sammenligning mellem de forskellige priser, der skulle tages i betragtning ved fastsættelsen af afgiften. Afgiften for forarbejdede produkter var sammensat af to dele, en »fikseret« — som for denatureret tapiokamel var næsten lig nul — og en »variabel«. I henhold til artikel 7, stk. 1 og 2 i forordning nr. 55/62 var den variable del for afgiften for 100 kg denatureret tapiokamel lig med afgiften for 40 kg byg.

Efter denne beregningsmetode kunne handelsomkostningerne, herunder udligningsafgiften, altså ikke tages i betragtning forsåvidt dette allerede var sket ved beregning af afgiften for det basisprodukt, som havde dannet grundlag for fastsættelsen af den variable del. Afgiftsbeløbet var nemlig præcist fastsat, idet den variable dels beløb var blevet beregnet med henvisning til afgiften for det produkt, som havde størst lighed med det forarbejdede produkt. Det kunne kun ændres på de i artikel 7, stk. 2, 2. afsnit i forordning nr. 55/62 fastsatte betingelser.

Det følger af et sådant beregningssystem, at udligningsafgiften altså ikke kan tages i betragtning ved beregningen af importafgiften for det omtvistede produkt.

Under påberåbelse af Domstolens praksis gør Forbundsrepublikken gældende, at udligningsafgiften ikke er en afgift med tilsvarende virkning som told og ikke strider mod Traktaten. I øvrigt fremgår det ikke af Domstolens dom i sag nr. 76/70, at udligningsafgifter skal tages i betragtning »også« ved beregning af den i bilaget til forordning nr. 19/62 nævnte

importafgift for forarbejdede produkter. I denne dom har Domstolen kun fortolket artikel 4 i den nævnte forordning. Denne bestemmelse angik kun fastsættelsen af tærskelprisen for de der nævnte produkter og gav ingen regel for beregningen af den afgift for forarbejdede produkter, som omhandles i det nævnte bilag.

2. *Vedrørende hensyntagen til omkostningerne ved eosinfarvning* mener forbundsrepublikken Tyskland, at omkostningerne ved eosinfarvning eller andre denatureringsmetoder allerede var taget i betragtning, idet artikel 7, stk. 2 og 3 b i forordning nr. 55/62 fastsatte afgifter, der var langt lavere end afgifterne for ikke-denatureret tapiokamel. De kunne derfor ikke ved fastsættelse af afgiften tages i betragtning endnu en gang.
Forbundsrepublikken konkluderer, at det andet spørgsmål bortfalder, da svaret på det første spørgsmål er benægtende.

C — Indlæg fra Kommissionen

Kommissionen undersøger først problemet om *udligningsafgiften for omsætningsafgiften* og erindrer om, at den fælles markedsordning for korn, der blev oprettet ved forordning nr. 19/62, blandt andet gav hjemmel for opkrævning af en importafgift ved indførsel af byg og tapiokamel i medlemsstaterne. Afgiften for tapiokamel produceret uden for Fællesskabet og omfattet af betegnelsen »forarbejdede produkter« i artikel 1 d og i bilaget til forordning nr. 19/62 blev ikke, således som for byg, beregnet efter artiklerne 10 og 4 i nævnte forordning, men efter artikel 14. Denne afgift var sammensat af to dele, en »variabel« (jfr. særlig artikel 14, stk. 1, A, b) og en »fikseret« (jfr. artikel 14, stk. 1, B). Beregningen af disse dele og den afgift, der skulle anvendes i hvert enkelt tilfælde, påhvilede medlemsstaterne, som skulle overholde de kriterier, der var opstillet i forordning nr. 55/62 for produkter forarbejdet på basis af korn, særlig artiklerne 2, 3, 4 og 7. Hverken efter disse eller efter andre bestemmelser i forordning nr. 19 eller dennes gennemførelsesbestemmelser er det direkte eller indirekte forbudt eller tilladt medlemsstaterne ved beregning af afgiften at medregne eller fradrage den udligningsafgift for omsætningsafgiften, der opkræves ved indførsel af tapiokamel i forhold til toldværdien af de forskellige indførsler. Medlemsstaterne var vel beføjede til at fastsætte navnlig de tærskelpriser, der tjente som grundlag for afgiftsberegningen, men de havde ingen mulighed for at fravige de regler, der var fastsat for denne beregning ved en retsforskrift, hvorved de var bundet til ordlyden af Traktatens artikel 189. Efter ordlyden af forordning nr. 55/62 var der ikke givet medlemsstaterne selv nogen skønsmargen udover den matematiske udførelse af de foreskrevne beregningsoperationer.

I øvrigt udgør det forhold, at man undlader at tage hensyn til udligningsafgiften ved fastsættelse af importafgiften ikke en fra systemet afvigende særegenhed ved forordning nr. 55/62 men en følge af systemet i og formålene med den ved forordning nr. 19/62 indførte afgiftsordning.

For de i artikel 4 i forordning nr. 19 nævnte kornsorter havde afgiften i princippet til formål fuldstændigt at udligne forskellen mellem verdensmarkedspriserne og de garanterede hjemmemarkedspriser. Den skulle i den importerende medlemsstat bringe verdensmarkedsprisen på det indførte korn på højde med indikativprisen men ikke over denne. Man søgte herved dels at opnå, at det indførte korn ikke kan udbydes på det pågældende hjemmemarked til en lavere pris end indikativprisen, og dels at hjemmemarkedspriserne beskyttes mod svingninger i verdensmarkedspriserne og stabiliseres på basisindikativprisens niveau.

For andre basiskornsorter i forordning nr. 19, artikel 1's forstand, som dyrkes i Fællesskabet, men ikke er nævnt i forordningens artikel 4, og som i det hele har ringere økonomisk betydning i medlemsstaterne, var en så vidtgående prisgaranti derimod hverken nødvendig

eller påbudt. En sådan garanti var heller ikke nødvendig for de i artikel 1, d og i bilaget til forordning nr. 19 nævnte produkter forarbejdet på basis af korn, særlig maniokmel (tapiokamel), en kornsort, som ikke dyrkes nogetsteds i Fællesskabet. Hvis det alligevel i dette tilfælde skulle være nødvendigt at hæve indførselspriserne ved hjælp af en afgift for at undgå en prismæssig substitutionskonkurrence i forhold til vigtige indenlandske produkter, ville der ikke være noget til hinder for, særlig for tapiokamel, at hæve de interne salgspriser udover et bestemt niveau. Med hensyn til disse produkter var der derfor ingen tvingende grunde til ved fastsættelsen af afgiften at tage hensyn til udligningsafgiften for omsætningsafgiften, der har en forhøjelse af den interne salgspris for tapiokamel til følge.

Kommissionen undersøger derefter problemet om *hensyntagen til denatureringsomkostningerne* og gør gældende, at artikel 7 i forordning nr. 55/62 allerede har taget tilstrækkeligt hensyn både til de forskellige udnyttelsesmuligheder og til forholdet mellem værdien af denatureret og ikke-denatureret tapiokamel. Der er ingen hjemmel til og i øvrigt heller ikke behov for at tage videregående hensyn til disse omkostninger. Både i dette tilfælde og med hensyn til udligningsafgiften ville det desuden være ensbetydende med en ganske unødvendig fravigelse af afgiftssystemet og tilsidesættelse af den almindelige beregningsmåde til fordel for et særtilfælde at give den pågældende medhold i hans klage. Endvidere ville en nedsættelse af afgiften svarende til de af importøren i en medlemsstat afholdte omkostninger til hel eller delvis denaturering af det indførte produkt være ensbetydende med en denatureringspræmie uden nogen offentlig interesse i Fællesskabet.

Under disse omstændigheder og under hensyn til den grundlæggende forskel mellem formålet med og strukturen i på den ene side afgiften for tapiokamel og på den anden side afgiften for de i artikel 4 i forordning nr. 19/62 omhandlede kornsorter kan der ikke være tale om at fortolke forordning nr. 55/62, artikel 7 som et påbud om at fradrage udligningsafgiften og importørens individuelle omkostninger til eosinfarvning. Hensyntagen til individuelle omkostninger kan kun være en løsning i undtagelsestilfælde og er derfor ikke, end ikke ud fra en lighedsbetragtning, berettiget, medmindre der er sikkert grundlag herfor i positiv ret. Et sådant grundlag findes ikke i fællesskabsretten og kan heller ikke udledes af Domstolens dom i sag nr. 76/70, der kun giver anvisninger med hensyn til beregningen af de i artikel 4 i forordning nr. 19/62 fastsatte tærskelpriser.

Kommissionen foreslår, at besvarelsen af det første spørgsmål bliver, »at afgiften for denatureret tapiokamel ikke, mens forordning nr. 19 var gældende, skulle nedsættes med den ved indførslen opkrævede udligningsafgift for omsætningsafgiften«.

Under disse omstændigheder bortfalder ifølge Kommissionen det andet spørgsmål. Ved afgiften for byg — som den omtvistede afgift er afledt af — er der ganske vist taget hensyn til udligningsafgiften for dette produkt, men en sådan afgift har intet at gøre med udligningsafgiften for tapiokamel.

Præmisser

1 Ved kendelse af 27. marts 1973, indgået til Domstolens justitskontor den 17. april 1973, har Finanzgericht Hessen i henhold til artikel 177 i EØF-traktaten stillet spørgsmål vedrørende fortolkningen af visse bestemmelser i Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962 om gradvis oprettelse af en fælles markeds-

ordning for korn (ABl. 1962 nr. 30) og i Rådets forordning nr. 55 af 30. juni 1962 om ordningen for produkter forarbejdet på basis af korn (ABl. 1962, nr. 34).

2 Det første spørgsmål går ud på, om bestemmelserne i artikel 14, stk. 1, A, b i forordning nr. 19/62, sammenholdt med artikel 7, stk. 2 i forordning nr. 55/62 skal fortolkes således, af afgiften for »denatureret maniokmel«, indført i den fælles toldtarif position 11.06, skal reduceres med den ved indførslen opkrævede udligningsafgift for omsætningsafgiften og omkostningerne ved eosinfarvningen;

for det tilfælde, at dette spørgsmål besvares bekræftende, ønskes der en udtalelse fra Domstolen om, efter hvilke regler, under hvilken form og med hvilket beløb, der skal tages hensyn til den udligningsafgift for omsætningsafgiften, der indgår i fastsættelsen af tærskelprisen for byg, når afgiften for »denatureret maniokmel« i henhold til artikel 7, stk. 2 i forordning nr. 55/62 er beregnet på basis af tærskelprisen for byg.

3 Disse spørgsmål vedrører beregningen af importafgiften for »denatureret maniokmel«, der omfattes af udtrykket »forarbejdede produkter« i artikel 1, d og i bilaget til forordning nr. 19/62;

denne afgift, der blev beregnet i henhold til nævnte forordnings artikel 14, bestod af to dele, en variabel og en fikseret;

for de forarbejdede produkter, som ikke indeholdt de i artikel 1 a nævnte basisprodukter, blev afgiftens variable del i henhold til artikel 14, stk. 1, A, b fastsat under hensyntagen til markedsvilkårene for forarbejdede produkter fremstillet på grundlag af de af de ovennævnte basisprodukter, som har størst lighed med dem;

herved blev det i artikel 7, stk. 2 for så vidt angår de forarbejdede produkter, opført i bilaget til forordning nr. 19/62 under den fælles toldtarifs position 11.06, herunder »formalet maniokrod«, præciseret, at den variable del for 100 kg af ethvert af disse produkter, til forskel fra artikel 2, stk. 4, er lig med afgiften for 40 kg byg, når dette forarbejdede produkt har gennemgået en denatureringsproces;

i henhold til samme artikels stk. 3 b blev den faste del for sådanne produkter, herunder »denatureret maniokmel«, fastsat til nul.

4 Det fremgår af disse bestemmelser, at ordningen ifølge forordning nr. 19/62 og forordning nr. 55/62, artikel 7 i modsætning til ordningen ifølge artikel 10, stk. 2 i førstnævnte forordning, hvorefter afgiften kan variere efter de eksisterende forskelle mellem cif- og tærskelpriserne, giver hjemmel for en afgift, hvis beløb beregnes efter forud opstillede kriterier, nemlig dels den faktiske afgift for byg og dels den af lovgiveren foreskrevne faste sats;

i dette system, der karakteriseres ved en afgift, hvis beløb i alle enkeltheder fastsættes ved fællesskabsbestemmelserne, er det derfor udelukket, at medlemsstaterne kan gøre afgiftsbeløbet variabelt ved hjælp af beregningsmåder, der ikke er hjemlet af lovgiveren og i påkommende tilfælde trække udligningsafgiften for omsætningsafgiften fra i det nævnte beløb;

et sådant fradrag ville kunne påvirke satserne for afgiftens faste og variable dele, således som disse direkte eller indirekte er beregnet ved forordning nr. 55/62;

hvad dernæst angår spørgsmålet om hensyntagen til omkostningerne ved eosinfarvning foreskrev artikel 7, stk. 2 og 3 b i forordning nr. 55/62 for »denatureret maniokmel« en anden afgift end den, der var fastsat ved samme artikels stk. 1 og 3 a for de samme forarbejdede produkter, når disse ikke havde gennemgået en denatureringsproces;

det fremgår af disse bestemmelser, at det ved ovennævnte artikel 7 etablerede afgiftssystem allerede tog hensyn til eksisterende forskelle i kvaliteten og udnyttelsen af det forarbejdede produkt, hvad enten dette produkt havde gennemgået en denatureringsproces eller ikke;

omkostningerne ved eosinfarvning kan derfor ikke fradrages i den afgift, der opkræves i henhold til artikel 7, stk. 2 og 3 b i forordning nr. 55/62.

5 Svaret på det første spørgsmål må herefter være, at bestemmelserne i artikel 14, stk. 1, a, b i forordning nr. 19/62 sammenholdt med artikel 7, stk. 2 i forordning nr. 55/62 skal fortolkes således, at der fra afgiften for »denatureret maniokmel«, position 11.06 i den fælles toldtarif, hverken skal trækkes den

ved införslen opkrævede udligningsafgift for omsætningsafgiften eller omkostningerne ved eosinfarvning;

6 dat det første spørgsmål besvares benægtende, bortfalder det andet spørgsmål.

Vedrørende sagens omkostninger

7 De udgifter, der er afholdt af forbundsrepublikken Tyskland og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som begge har indgivet indlæg til Domstolen, kan ikke godtgøres, og da retsforhandlingerne i forhold til parterne i hovedsagen udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

under henvisning til procesdokumenterne,
efter at have hørt den refererende dommers rapport,
efter at have hørt de af firma E. Kampffmeyer og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber afgivne mundtlige indlæg,
efter at have hørt generaladvokatens forslag til afgørelse,
under henvisning til Traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig dennes artikler 40 og 177,
under henvisning til EØF-Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962,
under henvisning til EØF-Rådets forordning nr. 55 af 30. juni 1962,
under henvisning til protokollen vedrørende Statutten for Det europæiske økonomiske Fællesskabs Domstol, særlig dennes artikel 20,
under henvisning til procesreglementet for De europæiske Fællesskabers Domstol,

kender

DOMSTOLEN

idet den tager stilling til det spørgsmål, som er forelagt den af Finanzgericht Hessen i henhold til denne rets kendelse af 27. marts 1973, for ret:

Bestemmelserne i EØF-Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962, artikel 14, stk. 1, a, b sammenholdt med EØF-Rådets forordning nr. 55 af 30. juni 1962, artikel 7, stk. 2 skal fortolkes således, at der fra afgiften for »denatureret maniokmel«, position 11.06 i den fælles toldtarif, hverken skal trækkes den ved indførslen opkrævede udligningsafgift for omsætningsafgiften eller omkostningerne ved eosinfarvning.

Lecourt Donner Sørensen Monaco Mertens de Wilmars
Pescatore Kutscher Ó Dálaigh Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. december 1973.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER

(Se retssag 119/73, s. 1381)